

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Варна, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Търговско дело № 20213100900423 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на ГПК и се разглежда по правилата на търговските спорове(чл. 365 т.3 от ГПК).

Приет е за разглеждане конститутивен **иск**, предявен от овластен по реда на чл. 517 ал. 4 ГПК от съдебен изпълнител неудовлетворен взыскател Х. ДЖ. М.. АЛ-Т., гражданин на Катар, представляван от адв. А.Т. (САК), със служ. адрес гр. София, бул. Т. Александров № 28 ет. 7 и адв. Г., със служебен електронен адрес Tsvetelina.georgieva@dpc.bg за **прекратяване на еднолично дружество** с ограничена отговорност „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19, представлявано от управител и едноличен собственик К.В., чрез адв. адв. Г. (ВАК) със служ. адрес гр. Варна, ул. Драва Соболич 8 офис 2(партер) и електронен адрес kalin@gospodinov.co.

Ищецът е основал претенцията си на твърдения за наличие на изпълняемо вземане, неудовлетворено от наличното имущество на длъжника, и липса на изплащане на равностойност на чистото имущество на дружеството, съответна на дружественото участие на длъжника, след налагането на запора от съдебния изпълнител. Допълнително овластеният взыскател се позовава на допуснато в негова полза обезпечително

ограничение на разпоредителна власт на физическото лице В., както с притежавано лично от него имущество, така и с активи на учредени от него дружества и счита, че както действията по започната доброволно от ответника ликвидация на дружеството, така и опитите за предлагане на имотите му за осребряване са му непротивопоставими.

Ответното дружество е възразило по допустимост на претенцията, бланкетно е оспорило иска, като е признало фактите по твърденията на ищеца, но е посочило новонастъпили в хода на процеса обстоятелства, изключващи интереса на ищеца от водената защита. Ответникът твърди, че предприел доброволно прекратяване на своята дейност, с оглед трансформирането на членственото правоотношение на длъжника в ликвидационен дял и формиране на налични средства, предназначени за изплащане на задължението на вискателя. Позовава се на извършеното вписване по заявление № 20220106145931. Сочи, че в хода на ликвидацията е отправил покана до кредиторите на дружеството, като е предприел подготовка за продажба на актива на стойност достатъчна за удовлетворяване на претенцията чрез разгласа на оферта за продажба.

По същество от името на ищеца адв. Т. обосновава доводите си за липса на идентитет на търсената принудителна ликвидация и резултата от доброволно организирано от самия длъжник ликвидиране на имущество, като акцентира както на оттегляемост на волята на органа на дружеството, така и на конфликта на интереси, очертан поради съвпадане на посочения от дружеството ликвидатор и недобросъвестния длъжник по изпълнението, комуто изрично е било забранено да извършва планираните в ликвидацията разпоредителни сделки. **Писмени бележки** по съществото на делото предварително са представени и от адв. Г., която излага доводите си по безспорно установените предпоставки, пораждащи правото на вискателя, насочил принудителното изпълнение за изпълняем дълг към дружествени дялове, притежавани от едноличен собственик - длъжник, по реда на чл. 517 ал.4 ГПК. Пълномощниците пледират за уважаване на конститутивния иск, с прилагане на последиците, ползващи вискателя, по определяне на независим от длъжника ликвидатор.

Пълномощникът на дружеството също е представил предварителна **писмена защита**, в която излага възраженията срещу приключване на

производството при наличие на процесуално пречка за упражняване на правото на иск. В **пледоарията си по същество** пред съда, адв. Г. допълва защитата на ответника, като обосновава изчерпване на предмета на делото с вече вписано прекратяване на дружеството, като форма на доброволно изпълнение на търсената ликвидация. Сочи, че злонамереност на ликвидатора, назначен по право не може да се предполага, а действията му до момента са били насочени към ефективно и добросъвестно осребряване без интересите на вискателя да са увредени. Моли искът да не бъде уважаван.

Само ищецът е конкретизирал **претенция за разноси** в списък по чл. 80 ГПК(л.88). Размерът на уговореният хонорар на пълномощника е оспорен като прекомерен от насрещната страна, съответно е обоснован с доводи за значителен материален интерес и провокирана от новите обстоятелства нужда от лично явяване в съда на пълномощника.

Предварителните въпроси и допустимостта на предявените иски са били разгледани, след зачитане на указания на горестоящия съд за продължаване на действията, дадени с отменителното определение № 356/1.10.2021г., постановено по ВЧТД 508/21 на ВАпС (20213001000508 в ЕИСС). Доводите на ответника, изложени в писмените бележки отново се основават на наличие на неприключило производство по стабилизиране на изпълнителното основание и окончателно установяване на спорно материално право на вискателя(разглеждано понастоящем от касационна инстанция). Именно тези доводи са били разглеждани от въззивния съд и затова на осн. чл. 278 ал.3 ГПК този въпрос не може отново да се пререшава в отклонение от указанията за липса на пречка за упражняване на правото на ищеца.

В определение № 1510/17.11.2021г (л. 90), коригирано с №1675/13.12.2021 (л.147), съдът е обявил на страните писмен проект, утвърден като окончателен устен доклад по делото в съдебното заседание (л. 208-гръб) с добавяне на посочени от насрещните страни новонастъпили факти, които не променят първоначалната правна квалификация на претенциите и възраженията в обхвата на предмета на спора.

До приключването на съдебното дирене съдът констатира наличие на всички абсолютни положителни процесуални предпоставки за предявяване на иска по чл. 517 ал. 4 ГПК: водено изпълнително производство по изп.д. № 692/21г на ЧСИ №894 с район на действие ВОС, образувано по издаден и

подлежащ на зачитане изпълнителен лист № 260040/19.05.2021г, в полза на ищеца като взискател с парично вземане, установено в изпълняемо, макар и все още нестабилизирано въззивно решение по ВГД552/2020г. на ВАпС; наличие на изрично овластяване на взискателя за предявяване на иска, от съдебен изпълнител, удостоверил налагането на запор върху дяловете на едноличния собственик и липса на предложено удовлетворение на паричния дълг в срока за доброволно изпълнение, даден на длъжника в хода на изпълнителния процес (Решение № 138 от 12.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 1753/2016 г., I т. о., ТК, Решение № 178 от 22.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 2316/2014 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 19.05.2016г. по т.д. № 883/2014г., II т.о. на ВКС, Решение № 60 от 22.04.2013г. по т.д. № 134/2012г. на ВКС, ТК, I т.о.). Същевременно съдът отчита, че предмет на делото е упражняване на потестативното право, уредено самостоятелно като правомощие на взискател, което се изразява в трансформиране на съществуващо комплексно право(членство в ЮЛ) на длъжника му, в чисто парично вземане за ликвидационен дял, от което да се удовлетвори принудително. **Това право не съвпада нито с правото на самото дружество да прекрати дейността си, нито с правото на титуляра на членствено правоотношение да прекрати участието си в юридическото лице**, като трайно установената съдебна практика последователно го извежда от процесуалното право на принудително изпълнение, а не от материалното право на длъжника (решение № 146 от 7.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 1041/2012 г., I т. о., ТК), като отрича третирането на взискателя като субституент на длъжника му по отношение на търсената правна промяна в ответното дружество (Решение от 26.3.2012г. по т.д. № 732/2011 на ВАпС, недопуснато до касация с Определение от 6.6.2013г. по т.д. 884/2012 ВКС). Затова и упражненото с волеизявление на длъжника в хода на процеса право по чл. 154 ал.1 т.2 ТЗ, макар и също да има потестативен характер и също да се отразява в правната сфера на юридическото лице на ответника не е идентично с правото на взискателя. Затова само по себе си, макар и да е регистрирано по партидата, прекратяването на дружеството не може да се приеме за пълна реализация на предмета на настоящото дело. Както правилно изтъква в пледоарията си пълномощника на ответника нито правоотношенията, обект на правната промяна, нито новото положение, към което е насочена целената с иска промяна, са предмет на дело при разглеждане на конститутивен иск. Точно

затова обаче разликата в установимото със сила на присъдено нещо потестативно право е определяща за интереса на вискателя и съответно той продължава да съществува като процесуална предпоставка за активната му легитимация независимо от налично вече упражнено друго право от друг носител на друго основание. Дали последиците на другото право са противопоставими или не на ищеца по настоящото дело, респективно дали те удовлетворяват интереса на ищеца или не, е въпрос по основателност, а не допустимост на водения иск и затова съдът ще ги коментира по същество.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не са възразили по приетите за безспорни от съда обстоятелства по членственото правоотношение на длъжника, установени и при служебна справка по партидата на ответно търговско дружество: като частен правопреемник на учредителя на дружеството В. е регистриран като едноличен собственик още от 2003г. и като такъв се легитимира до момента на вписване на запора върху дружествените му дялове, съответни на целия капитал на надлежно пререгистрираното с вписване 20080220100728 ответно дружество; по запорно съобщение №12132/07.06.2021г на съдебен изпълнител по изп.д. № 20218940400692 с вписване 20210614085915 е регистриран втори по ред запор в полза на ищеца за принудително събиране на задължение от 691871.59 лева, индивидуализирано изцяло идентично с това по издаденото на 01.07.2021г постановление по същото изпълнително дело за овластяването на вискателя с право да води настоящия иск(л. 32); липсва плащане в рамките на срок за доброволно изпълнение, който е изтекъл, считано от 16.06.21г (л. 7).

Няма спор и по следващите отразени вписвания по партидата на търговеца: на 23.11.2021 управляващият едноличен собственик заявил за вписване (с образец Б6) решението си за прекратяване на дейността и извършване на ликвидация на дружественото имущество, като назначил себе си за ликвидатор. Тези обстоятелства били оповестени с вписване 20220106145931, а в последствие ликвидаторът обявил и покана към дружествените кредитори за предявяване на вземанията им за удовлетворяване.

Ищецът е представил и писмени доказателства за събираемостта на вземане, които съдът намира за неотнорми пряко към предмета на настоящото дело, с оглед на вече изложените съображения относно предпоставките за възникване на правото на вискателя, които единствено следва да бъдат проверени от съда.

Посочените издадени от чуждестранен съд обезпечителни актове не могат да бъдат зачетени в настоящото производство. Макар, че съществуването им не бе оспорено от ответното дружество, то не е техен адресат. За да бъде противопоставена на юридическото лице, наложената забрана за разпоредителни сделки с неговото имущество е следвало да бъде постановена в производство, в което присъствието на ответна страна да бъде надлежно удостоверено (арг. от чл. 53 от Регламент № 1215/2012). В случая обаче, ищецът се позовава на несертифициран със съответно удостоверение съдебен акт, постановен в друга държава –членка, като реквизитите на сертификата не могат да бъдат извлечени от съдържанието на акта. От външния преглед на превода на разпореждането на Кипърския съд несъмнено е видно, че то е било постановено в едностранно производство, а удостоверяването на стабилитета му е въз основа на декларации на представители на ищите относно поведение на две физически лица. В тази връзка настоящият съд намира, че не са налице условията за зачитане *ad hoc* по реда на чл. 621 ал.1 ГПК на акта на чуждестранния съд, макар и самото разпореждане да може да се квалифицира като „съдебно решение“ по смисъла на чл. 2 б. „а“ от Регламент № 1215/2012.

Налагането на обезпечение в чужбина обаче е било последвано от мярка, допусната по местния правен ред, която е породила действието си пряко спрямо дружеството – неин адресат като трето-задължено лице. С вписването на изпълнителния заповест на дружествените дялове, и особено след изтичането на срока за доброволното изпълнение и овластяването на вискателя за предприемане на следващите вече ефективни действия по трансформиране на дружественото участие на длъжника в паричен дълг, дружеството(чрез своите органи, независимо кои са те) е било длъжно да се съобразява с последиците на тези обвързващи го действия. За разлика от дружествата с колективна форма, за които е необходимо изрично допълнително уведомяване за да настъпи по право прекратяването на

членството на съдружника, при едноличното дружество трансформиращият ефект в правоотношението между ЮЛ и членуващия в него длъжник настъпва при самото насочване на изпълнението с предварително наложения заповед. Това е така, защото едноличният собственик принципно не може да напуска дружество(корпоративното ЮЛ би останало без членски състав), а само по себе си вземането за равностойност на членството на осн. чл. 125 ал.3 ТЗ изисква като предпоставка прекратяване на дружествено участие (прекратяване на неимуществените елементи, изграждащи комплекса от права и задължения на съдружника с ЮЛ). Затова при тази форма на организация на дружеството произтичащата от закона забрана за внасяне на каквато и да правна или фактическа промяна в заповеданите права (чл. 451 ГПК) следва да се приравни на забрана за длъжника да упражнява каквито и да са негови неимуществени права в дружеството, които биха променили членственото му право. Същевременно като ЮЛ дружеството е насрещна страна в заповеданите права на едноличния собственик и придобива положение на „трето задължено лице“ по чл. 450 ал. 3 ГПК, а след отразяването на заповедното съобщение в съответния регистър по чл. 517 ал.1 ГПК и задълженията на пазач на имуществените елементи от членството по чл. 507 ал.3 ГПК. Затова и предприетите от ответното дружество, чрез единствения дружествен орган(концентрирал функции на еднолично управление и представителство на ЮЛ), действия по прекратяване на дейността и започване на осребряване на дружественото имущество категорично не са съвместими с въведените вече ограничения в правната сфера на този търговец.

В тази връзка съдът отбелязва и съществената разлика в уредбата на предприета по инициатива на самото дружество ликвидационна процедура и прилагането на принудителен способ, заместващ липсващо поведение на длъжника и контролирано от него трето задължено лице. На първо място, „доброволната“ ликвидация, не предвижда възможност на трети, външни за дружеството лица да контролират дейността на ликвидатора, тъй като се предполага, че той винаги действа в интерес на правоимащите собственици, търсещи чрез ликвидация „възстановяване“ на чиста стойност на началната си инвестиция в юридическото лице(най-висока възможна ликвидационна цена на актива, намален с плащането на задължения към всички публично уведомени кредитори). Затова и законът гарантира на ползващ се доверието

на собствениците управител правото да довърши и ликвидационните сделки, респективно осигурява контрол върху действията му само на лицата с членствени права (чл. 156 и чл.266 ал.4, 268 ал.2, 270 ал. 2 ТЗ). Целта на тази уредба принципно се различава от предназначението на принудителната ликвидация, породена от неизпълнено задължение на едноличен собственик. Процедурата по чл. 517 ал. 4 ГПК е предназначена да подготви прилагане на изпълнителен способ в интерес на взыскател, което очертава явен конфликт с интересите на управляващия едноличен собственик, съхранил концентрирани функции като ликвидатор и ръководен орган в доброволната ликвидация. Този конфликт налага допълнителна защита на взыскателя (предявил потестативното си право преди обявената от ответника ликвидация), с която да се гарантира конститутивния ефект на исканото от съда решение. Това е така, защото освен да прекрати дейността, при уважаването на иска съдът следва да назначи и независим ликвидатор, чиито действия да гарантират адекватна защита както на дружеството и кредиторите му, така и на взыскателя до момента в който се очертае чистия ликвидационен актив, след като задълженията на дружеството се уредят(арг. от чл. 271 вр. чл. 73в ТЗ). Трайно установената в практиката последица е резултат именно от възприемането на взыскателя като основен двигател на ликвидация, породена от неговото процесуално право, след изземването на разпоредителната власт от длъжника (чл. 451 ал.1 ГПК). Затова и изцяло в духа на закона е третирането на волята на овластения взыскател като заместваща волята на органите на дружеството при съответно прилагане на процедурните правила относно назначаване и контрол върху ликвидатора (Решение № 150 от 4.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 992/2010 г., I т. о., ТК). Тази съществена за интересите на взыскателя разлика не може да се пренебрегне и това мотивира съда да отрече идентичност на търсената от взыскателя принуда и „предложената доброволно“ ликвидация.

На второ място, както изтъква в защитата си представителят на ищеца, за разлика от прилагането на способ в резултат на действащ изпълнителен лист, започналата по инициатива на търговеца ликвидация е обратима и може да бъде изоставена и то преди да е формирано чисто имущество (чл. 274 ТЗ). Подобно поведение на третото задължено лице не може да се третира като „възстановяване“ на статуквото, съхранено със запора, тъй като веднъж предявен конститутивния иск ще изчерпи в цялост процесуалното право,

включително и подготовката му с налагането на запора.

В заключение, за съда не остава съмнение, че по своите характеристики упражняването на право по чл. 154 ал.1 т. 2 ТЗ и следващата от него доброволна ликвидация, представляват проявна форма на разпореждане, променящо същността на запорираните членствени права по начин, който е несъвместим с интереса на вискателя да довърши способа чрез принудителна ликвидация. Това обаче означава, че тези правни и фактически действия на дружеството остават непротивопоставими на вискателя (чл. 452 ал.1 ГПК). В случая не може да има значение и извършената вече регистрация на началото на ликвидация, възложена на досегашния управляващ едноличен собственик, тъй като подобно на другите охранителни вписвания, пораждащи противопоставимост на трети лица, и вписването на обявени от дружеството нови обстоятелства собствената му партида в търговския регистър нямат правно значение спрямо вискателя (чл. 453 ГПК). Ако предхождащ вписването на ликвидацията запор лишава физическото лице (длъжника В.) от разпоредителни права с членството му, така както ако членството му беше прекратено поради напускане (за да се произведе предвидения в закона ефект идентичен с този при ООД), то се налага да се приеме и че е отпаднала и компетентността му да взема решения като орган на дружеството, включително и да прекратяване неговата дейност, като това иначе присъщо на вътрешните отношения в ЮЛ правомощие вече е предоставено на вискателя, чрез овластяването от органа по принудителното изпълнение. Затова, само по отношение на ищеца, регистрираните обстоятелства по заявлението на ответното дружество (образец Б6 рег.№ 20211230142459) нямат действието, предвидено за други, различни от вискателя „трети лица“ (по смисъла на чл. 7 ал.2 ЗТРРЮЛНЦ).

В заключение, съдът не намира основание да приравни действията на ответника на добросъвестно предложено заместващо потестативното право на ищеца изпълнение. Единствено възможния вариант за такова осуетяване на прилагането на избрания от вискателя способ, е предложение за замяната му с друг такъв, но длъжника не разполага със свобода да подменя волята на кредитора. След получаване на покана за доброволно изпълнение, правната сфера на В. вече е била ограничена, тъй като изпълнителният лист го е задължавал, в качеството му на недобросъвестно допуснал забава длъжник, да предлага само реално изпълнение във вид на парична сума, достатъчна за

покриване на главница и натрупана лихва. Само такава „доброволно изпълнение“ може да приеме съдебния изпълнител, за да приключи принудата като удостовери удовлетворяване без прилагане на способ(чл. 433 ал.2 ГПК). Съответно само такава изпълнение законът урежда и като предпоставка за осуетяване на довършването на способа, насочен към осребряване на трансформиран дружествен дял, като допълнително допуска плащането на дължимата сума да бъде извършено не от длъжника, а от заинтересованото трето лице (чл. 517 ал. 4 ГПК). Всяка друга форма на предложено удовлетворение обаче следва да се квалифицира само като предложение за замяна на способ (чл. 443 ГПК), но то изисква изрична преценка на интереса на вискателя и е в специалната компетенция на съдебния изпълнител, като орган упражняващ публичните функции по разпореждане, възложени му с изпълнителния лист. Докато този орган не прекрати прилагането на способ по чл. 517 ал.1 ГПК като оттегли овластяването на вискателя и вдигне запора върху дяловете на длъжника, никакви други действия не могат да имат погасителен ефект спрямо потестативното право на вискателя.

Затова и в настоящия случай съдът намира възраженията на ответника, основани на добросъвестно организиране на продани на неликвидни активи на дружеството до набиране на необходими парични наличности за изцяло неоснователни. По вече посочените по-горе съображения тези действия биха били израз на „добра воля“ само ако бяха предшествовали запора като своевременно предприет опит от длъжника да реструктурира по подходящ начин притежанията си, за да предложи навреме изпълнение на дълга си. Явно е обаче, че в случая те са провокирани именно от активното поведение на вискателя, но в отклонение от правилата на принудителния процес и точно затова не следва да се съобразяват от съда в ущърб на интереса на ищеца. По тези съображения неотносими остават въпросите относно стойността на обявените за продажба активи и възможностите за генериране на суми до размера на обезпечения със запора дълг на вискателя.

Освен вписаната ликвидация и обявяването на имоти на дружеството продан, ответника не посочва друго предложено изпълнение, поради което съдът не намира основание за отричане на правото на ищеца да довърши трансформирането на членството на длъжника в ликвидационен дял под свой

контрол. Искът следва да се уважи, като съдът постанови ново прекратяване на дейността, но вече по волеизявлението на овластения взыскател.

В съответствие с изискванията на чл. 517 ал.4 ГПК, за прилагане на последиците от прекратяване на дейността препис от решението следва да се изпрати служебно за отразяване и на тази хипотеза в търговския регистър.

Съответно на установени в практиката на касационна инстанция указания по приложението на закона (решение № 150 от 4.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 992/2010 г., I т. о., ТК), в случаите, когато прекратеното дружество се управлява от длъжника, разпоредбата на чл. 156 ал.2 ТЗ не следва да се прилага. Тъй като сега вписания ликвидатор съвпада с длъжника, а назначението му е резултат от непротивопоставима на взыскателя воля, очерталият се конфликт на интереси изисква промяната му. По аналогия приложение имат разпоредбите, уреждащи принудителна ликвидация (чл. 70 ал.3 ТЗ) и съответно както срока за нова ликвидация, така и личността на ликвидатора следва да се определят служебно в рамките на охранителното производство пред Агенцията по вписванията.

По претенциите за разноски:

Ищецът, предявил основателен иск, е обявил в списъци (л.97 и л.202) направени разходи както по воденото исково производство, така и по съпътствалите го предварително обезпечаване (с издадена заповед по ЧТД 319/21 на л. 106) и отмяната на обжалваното определение за спиране (ВЧТД508/21). Доколкото отговорността за разноските по тези две несамостоятелни производства изцяло се обуславя от резултата по спора по материалното право, разходите за тази допълнителна защита следва да се добавят при определяне на разноски по основната защита на ищеца (т.5 ТРОСГТК № 6/2012 г. на ВКС). Като съобразява приложените по делото и служебно установени със справки по електронните дела обстоятелства обаче, съдът намира, част от така обявените разходи не са доказани. Налице са доказателства за внасянето на държавните такси (40лв за предварително обезпечение, 80 лв за разглеждане на иска и 15 лв за разглеждане на жалба), но заплащане на уговорени адвокатски хонорари на пълномощници на ищеца съдът установява само по договор от 25.05.21г., представен по настоящото дело(л.101). Нито в делото, образувано пред въззивния съд, нито в

настоящото дело има регистриран документ от 25.08.21г, към който препраща списъка на ищеца, поради което и не следва да бъде съобразявано заплащането на уговорено възнаграждение по защитата срещу неоснователното спиране. За адвокатската услуга по представителството при допускане на обезпечението и водене на делото, ищецът е договорил и заплатил две възнаграждения в размер на 1760.25лв и 4889,58лв, които надхвърлят значително минимален размер, фиксиран за неоценяеми претенции (чл. 7 ал. 1 т. 4 от НМРАВ). Съдът отчита, че процесът по чл. 517 ал. 4 ГПК е допълнение към защита в изпълнително производство, която се оценява според размера на дълга, затова по настоящото дело не може да се съобразява икономическият интерес като критерий за стойността на услугата. Затова по заявеното възражение за прекомерност на направените разходи, съдът взема предвид само обема и сложността на извършената дейност по това дело. Предварителното обезпечаване не ангажира защитата с разглеждане на необичайно сложни правни въпроси, а фактическите действия се свеждат до вече установени в изпълнението факти и проста справка в публичен регистър за притежавани от ответника активи. Защита по ЧТД 319/21 на ВОС е изчерпана с еднократно подаване на молбата и получаване на издадената незабавно обезпечителна заповед, поради което и минималния хонорар от 300лв би бил напълно адекватен. Защитата по иска обаче, макар и първоначално значително опростена (като се изключи обжалването на определението, за което било уговорен отделен хонорар) е усложнена в резултат на възраженията на ответника и налага значително по интензивно участие на представителите на ищеца. Така, след ревизирането на първоначално насрочено за разглеждане в закрито заседание съдебно дирене по безспорни писмени документи, по възраженията, основани на нови действия на ответника, са очертани съществени въпроси от правно естество, които са провокирали и нов обезпечителен интерес и спешна защита, както и явяване в насрочено открито заседание пред съда. В тази връзка съдът съобразява, че пътни разходи не подлежат на обезщетяване в рамките на нормативно гарантираната на страната компенсация (Решение № 189 от 20.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5193/2013 г., IV г. о., ГК), но завишават стойността на престираната услуга от предпочетения от клиента адвокат, практикуващ извън съдебния район на сезирания съд. Тъй като както правната, така и фактическата сложност значително са нараснали, обемът и

интензитетът на предоставените услуги по съдебния процес не може да се ограничат до минималния стандарт. Това оправдава и значително по-висок размер на хонорара. В случая общият размер от 4889.58лв обаче надхвърля осем пъти минимума от 600лв, което явно е прекомерно. Съдът преценява, че трикратният размер от 1800лв, завишен допълнително с 200лв за действията по налагане на новото обезпечение до общо 2000лв е напълно достатъчен за справедливо компенсиране на разходите по делото. Така общият сбор по двете производства, посочени като предмет на сключения договор от 20.05.21г. следва да се редуцира до само 2300лв.

Крайният размер, до който съдът намира за доказана обективната отговорност на ответника за неоснователно причинен спор възлиза на 2435лв и в този размер разходите направени от ищеца следва да се възложат на ответника, на осн. чл. 78 ал.1 ГПК определената от съда сума в размер на 680 лв.

По изложените съображения и на осн. чл. 235 ГПК съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА по реда на чл. 517 ал.4 ГПК **търговско дружество „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19,** представлявано от управител и едноличен собственик К.В., по иск, предявен от овластен от съдебен изпълнител вискател Х. ДЖ. М.. АЛ-Т., гражданин на Катар, представляван в РБългария от адв. А.Т. (САК), със служ. адрес гр. София, бул. Т. Александров № 28 ет. 7, насочил изпълнение чрез запор(регистриран по запорно съобщение №12132/07.06.2021г на съдебен изпълнител по изп.д. № 20218940400692 с вписване 20210614085915) върху всички дялове от капитала, притежавани от длъжник по принудително изпълнение на паричен дълг К.В..

ОТКРИВА производство по ликвидация на „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258.

След влизане в сила препис от решението да се изпрати на АГЕНЦИЯ ПО ВПИСВАНИЯТА за вписване по партидата на „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258, на обстоятелствата по принудително прекратяване на дейността и откриване на ликвидацията, както и за провеждане на процедура по чл. 266 ТЗ с назначаване на ликвидатор, на

мястото на длъжника К.В., от одобрения списък по чл. 133 и сл. от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър; определяне на срок за ликвидация и възнаграждение за сметка на дружеството.

ОСЪЖДА „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ“ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19, представлявано от управител и едноличен собственик К.В., да заплати на Х. ДЖ. М.. АЛ-Т., гражданин на Катар, представляван в РБългария от адв. А.Т. (САК), със служ. адрес гр. София, бул. Т. Александров № 28 ет. 7, сумата от 2435лв. (две хиляди четиристотин тридесет и пет лева), представляваща **разноски** по водене на настоящото дело и съпътстващите го производства по допускане на предварително обезпечение по ЧТД 319/21 на ВОС и обжалване на определение по ВЧТД 508/21 на ВАпС, на осн. чл. 81 вр. чл. 78 ал.1 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните (чрез пълномощниците им) със съобщение образец № 11 от Наредба №7, което да се изпрати на електронните им адреси с указание за потвърждаване на получаването и предупреждение за последиците от липса на такова, указани в определение № 1510/17.11.2021г.

Да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК, на осн. чл. 273 от ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____